

اعتبار استقرار حیات حیوان در ذبح شرعی از منظر فقه شیعه

اکبر ساجدی^۱، جواد نعمتی^۲، میر محسن عرفانی راد^۳، یوسف خیری^۴

^۱ عضو شورای پژوهشی مرکز توسعه پژوهش‌های بین‌رشته‌ای معارف اسلامی و علوم سلامت و دانشیار گروه معارف اسلامی دانشگاه علوم پزشکی تبریز، ایران

^۲ عضو شورای پژوهشی مرکز توسعه پژوهش‌های بین‌رشته‌ای معارف اسلامی و علوم سلامت و استادیار گروه معارف اسلامی دانشگاه علوم پزشکی تبریز، ایران

^۳ عضو هیئت علمی گروه معارف اسلامی دانشگاه علوم پزشکی تبریز، ایران

^۴ نویسنده مسئول و استادیار گروه معارف اسلامی دانشگاه علوم پزشکی تبریز، ایران

چکیده

در فقه اسلامی برای حلیت ذبیحه شروطی مقرر شده است که در برخی از منابع فقهی «استقرار حیات ذبیحه» نیز به عنوان یکی از شروط معرفی شده است. نویسندگان با مراجعه به کتاب‌های اصیل فقه شیعه دو تفسیر مختلف برای استقرار حیات ارائه کرده‌اند. بنابر تفسیر اول استقرار حیات عبارت است از امکان زنده ماندن به اندازه یک یا چند روز، ولی تفسیر دوم حرکت‌های چشم، پا و یا دم حیوان را منظور از استقرار حیات معرفی نموده است. با تحقیقی که صورت گرفت معلوم شد که برای اعتبار استقرار حیات چهار دلیل ارائه شده که همگی مخدوش بوده و نمی‌توانند به عنوان دلیل فقهی از آن‌ها استفاده نمود. در نتیجه باید اذعان نمود که استقرار حیات، چیزی غیر از علائمی مانند حرکت و خروج خون نبوده و به قول برخی از فقها و محدثان اعتبار استقرار حیات از فقه اهل سنت اخذ شده و در روایات ما اثری از آن وجود ندارد.

واژه‌های کلیدی: استقرار حیات، ذبح، ذبیحه، حرکت ذبیحه

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۵، شماره ۱، بهار ۱۳۹۸، صفحات ۹-۱